

voetend aandient? Mogelijkheden zat overigens.

Op dit eigenste moment staat La Luna - alias de ABC - in de steigers. Het doet vanaf volgend seizoen dienst als receptief plateau voor - in eerste instantie - het Kaaitheater en de Ancienne Belgique en dit zolang de verbouwingswerken aan de O.L.V. van Vaakstraat en de Anspachlaan duren. Uiteraard verhuist de Ancienne Belgique dan terug naar de binnenstad om er een pand met concertzaal annex theaterzaal in gebruik te nemen. Daarnaast hopen wij mét het Kaaitheater dat de overstap naar een grotere schaal lukt. Misschien ontstaat zo gaandeweg in Brussel dat plateau waar iedereen al jaren voor pleit: een goed uitgeruste theaterzaal waar grootschalig werk uit binnen- en buitenland kan gepresenteerd worden.

Over naar de Beursschouwburg. Vooreerst een boodschap voor een veredeld sluiswachter als EVH: neen, gezelschappen als de Blauwe Maandag en het Zuidelijk Toneel kunnen er écht niet in. Het is dus volstrekt overbodig daar nog veel papier aan te verspillen. Terzake: de Beursschouwburg is totaal ongeschikt voor het ontvangen van de meeste theatergezelschappen en bevindt zich in een (bouw)fysisch (!) lamentabele toestand. Zeer recent heeft de bouwheer, i.e. de Gemeenschapsminister van Cultuur, beklemtoond dat het dossier voor hem een absolute prioriteit vormt. Met de vaststelling dat ook de Koninklijke Vlaamse Schouwburg aan verbouwing toe is zijn we rond. Brussel lijkt daarmee eindelijk aan een inhaalmaneuver bezig t.o.v. andere grote steden als Antwerpen en Gent. Met dit lijstje aan bouw dossiers is Brussel een tijdlang zoet. Temeer omdat, behalve voor La Luna en de Ancienne Belgique, alle werken nog een aanvang moeten nemen ... als er al een bouwtoelating annex financiering voorligt.

Naast deze 'gevestigden' kunnen we voor de vuist weg - alleen al in *Vlaams* Brussel - een reeks eerder kleinschalige initiatieven noemen die met gerichte, kwalitatieve en kwantitatieve, injecties gebaat zouden zijn. De Markten liggen in hartje Brussel. De ruimtes zijn nagenoeg zonder middelen verbouwd tot een centrum waar in de eerste plaats het sociaal-cultureel werk onderdak vindt. Maar tegelijk biedt de infrastructuur onderdak aan plastische kunstenaars en theatermakers. Geef De Markten iets meer middelen om de infrastructuur en het personeelsbestand te optimaliseren. En het kan perfect functioneren als eerste opvang voor o.a. debuterende artiesten die vooral op zoek zijn naar logistieke ondersteuning. Min of meer hetzelfde verhaal kan je doen over trefcentrum De Pianofabriek

ABC/La Luna / Frank Goethals

(Sint-Gillis), het plateau Plateau (Hallepoort), de werkruimte van De Parade (Hoogstraat), het expositiezaaltje van Kasteel voor Schone Kunsten (OLV van Vaakstraat), het fabriek van de Rockfabriek (Werkhuizenstraat), de opleiding Kleine Akademie, jazzcafé Le Kaai (Arduinkaai), het kinder- en jeugdtheatercentrum Bronks, de Dito Dito's en de Marti Co's, ... De structuren en de werkingsopties verschillen maar één ding is er zeker gemeen: met bloed, zweet en tranen en met absoluut nul middelen wordt hier en daar een zekere dynamiek op gang gebracht.

Kwalitatief hoogstaand

Leysen en Minne situeren de artistieke kwaliteit in Brussel in de marge: de toegekende middelen voor produktionele entiteiten als het Kaaitheater, Rosa's en Ultima Vez zijn omgekeerd evenredig aan het artistiek niveau; langs de aanbodzijde is de presentatie ronduit schraal en te weinig divers. Het is een beetje jammer dat de nota een steekproef, die genomen is voor de eigenlijke start van het seizoen (half september tot half oktober) en enkel de 'gevestigden' meet, cijfers extrapoleert voor het hele seizoen. Maar los daarvan ontbreekt het Brussel inderdaad zowel op het vlak van de produktie als van de presentatie aan veelheid en diversiteit. Het wordt natuurlijk aarts moeilijk de kwaliteit aan te zwengelen in een stad waar, ook volgens de auteurs,

nauwelijks een theaterklimaat aanwezig is. Op dat vlak heeft de Beursschouwburg recht van spreken. Het probleem van kwaliteit stelt zich immers per definitie wanneer je kiest voor een andere -doorgaans jongere- dan de gevestigde generatie. Die gevestigde generatie weet zich, ook al is ze kwantitatief marginaal, ingebed in een ruimer theaterbestel: ze maakt gebruik van een (lamentabele) infrastructuur, ze beschikt over (te weinig) subsidie, ze mobiliseert een (te beperkt) publiek, ze krijgt (ondermaatse) reflectie, ... Het is erger gesteld met alles wat zich daaronder beweegt: daar is niets, niets en nog eens niets. De belangstelling voor de mogelijke potentie van een aankomende generatie is ronduit overal afwezig: in de theatersector zelf, nagenoeg op alle beleidsniveau's (met uitzondering van de Vlaamse Gemeenschaps Commissie), bij alle theaterrecensenten (met uitzondering van witte raaf Pieter T'Jonck). Ook wijzelf weten vanuit de Beursschouwburg nog niet precies hoe we onshier tegenover kunnen verhouden. Maar we werken wel in het besef dat het probleem zich stelt. We werken in het besef dat een komende generatie zich pas kan vormen als ze ook produktie- en speelkansen krijgt. We werken in het besef dat de Beurs daar op dit moment zo goed als alleen voor staat. Kortom, we werken in het besef dat zich een probleem van kwaliteit stelt. Dit besef is essentieel.